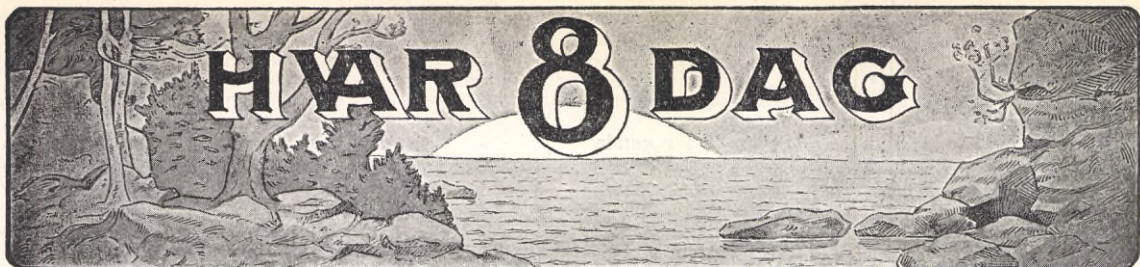

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 29 Juni 1902

N:o 39

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Birger Schöldström (med 1 porträtt). Drottning Sofias återkomst till Stockholm (med 1 illustration). Franska kadetterna på Gripsbolms slott (med 1 illustration). Gamla Stockholm (med 1 illustration). I den musikaliska upplyningens tjänst (med 2 porträtt). Några ord om folkvisan och dess betydelse, för HVAR 8 DAG af Gösta Geijer. Konung Albert af Sachsen † (med 3 portr.) »En enklare träbyggnad på landets» (med 1 illustr.) Det bebådade ministerstiftet (med 2 portr.) Nya och afgående regementschefer (med 5 porträtt). Förberedelserna till engelska konungaparets kronung (med 6 illustrationer). En dröm om världsvälde, öfversättning för HVAR 8 DAG. Från kapplopningsfältet (med 1 ill.) Veckans porträttagalleri (med 20 portr.) HVAR 8 DAGS Novellblad XIV. Ett förnyadt anfall, öfversättning för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

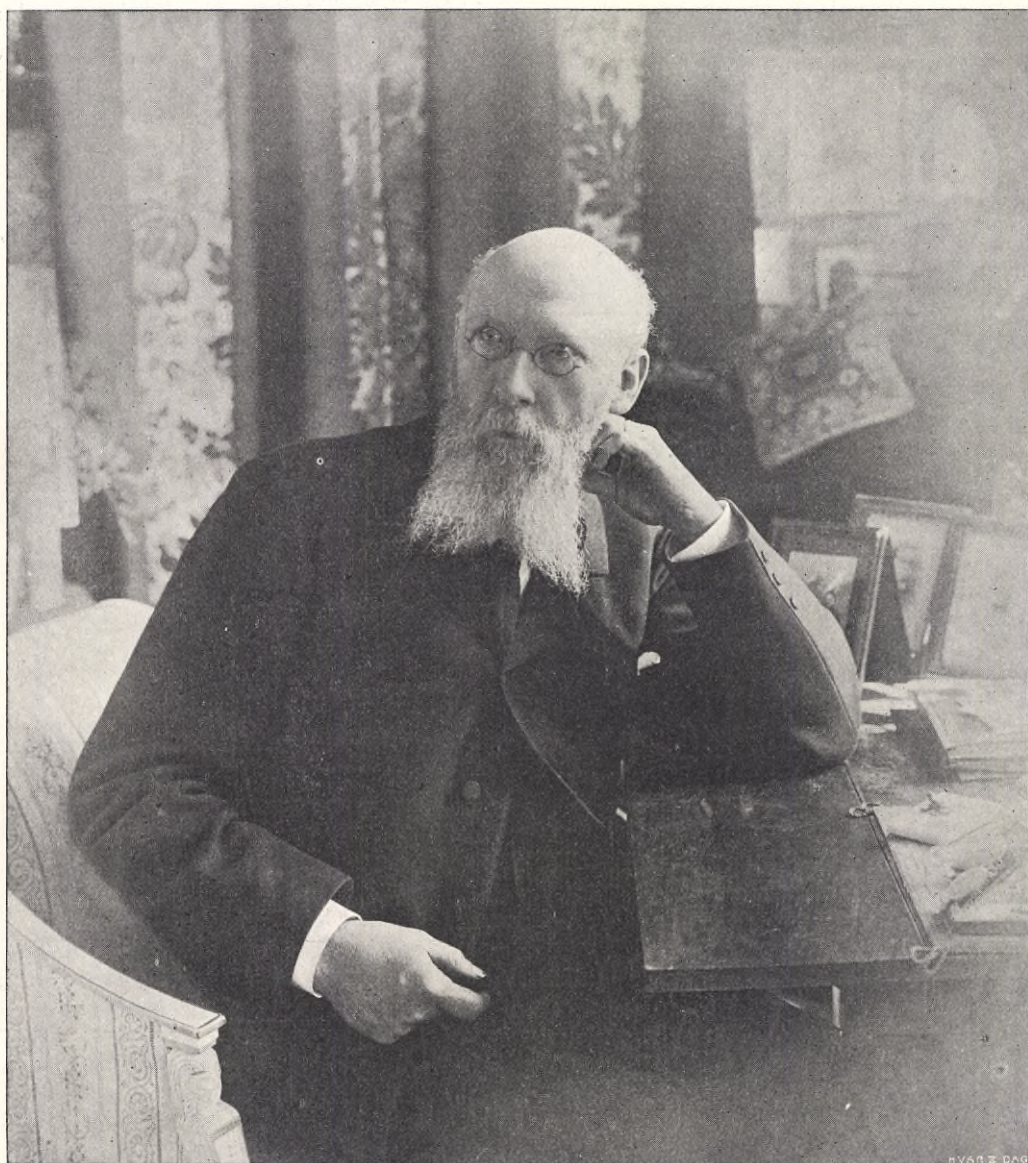

Foto. Julius Grape, Foto-afför & atelier, Sthlm

Speciellt taget för HVAR 8 DAG.

BIRGER SCHÖLDSTRÖM.

BIRGER SCHÖLDSTRÖM.

För hvar och en, som intresserar sig för gamla minnen från den litterära världen eller teatervärlden, eller från hufvudstadens och vi kunna gärna säga en del af hela vårt lands personalhistoria, är namnet BIRGER SCHÖLDSTRÖM väl bekant och högt värderadt. Under hans erfarna och intresserade ledning har man så många gånger haft tillfälle att göra glada och angenäma färder genom det förflutnas värld, att man i tacksam hägkomst bevarar den underhållande vägvisaren, som förstått att i en så lätt och roande form meddela oss upplysningar, hvilka varit på en gång pikanta och lärorika.

Då Schöldström i midten af 1880-talet utgaf sin första bok: »Förbiskymtande skuggor», intog han med ens den särställda plats i vår litteratur, som han nu innehar och som hvarje nytt arbete af hans hand varit ägnadt att ytterligare befästa. Här visade han sin stora begåfning såsom på en gång skarpsinnig, vaken iakttagare och flitig samlare. Med öppen blick för karaktärsdrag, situationer och händelser, som de flesta låta passera förbi sig obeaktade, förenar han den lifligt intresserade detaljsamlarens forskningslust och vakna sinne för sådana egendomligheter och smådrag, hvilka nu äro för längesedan bortglömda, men någon gång väl förtjänta att ånyo framdragas ur bibliotekens gömmor, och som, sammanställda med hvarandra, kunna vara ägnade att sprida nytt ljus öfver framstående eller kända personligheter eller öfver märkligare tilldra-

gelsor. Det myckna, han själf sett och iakttagit, och de fynd, han gjort under flitiga forskningar i »gamla luntor», har han med konstfaren hand sammanfogat till små karaktärsbilder, kulturskizzer eller historier; och om dessa också varit af växlande värde, i det, såsom man flera gånger förut anmärkt, några af dem ägt stort och allmänt intresse, andra blott ett personalhistoriskt och andra åter endast kuriositetens, så ha de dock alla haft det gemensamt, att de utmärkt sig för elegant och behaglig stil, hvartill kommer, att de, som sagdt, ofta varit pikanta, alltid lättlästa och underhållande.

Det är ett helt litet bibliotek, hvarmed han på detta sätt, och på ett område, där han står utan både föregångare och efterföljare, riktat vår litteratur. Det senaste arbetet är det i dessa dagar utkomna med titeln: Damer och knektar.

Birger Fredrik Schöldström föddes i Kungsbacka den 10 december 1840, son till apotekaren L. F. Schöldström och hans maka Märta-Stina Åberg. Efter afslutade förberedande studier aflade han i maj 1861 mogenhetsexamen i Göteborg och var därefter en tid anställd i D. F. Bonniers bokhandel därstädes. Sedan 1863 har han ägnat sig åt litterär och publicistisk verksamhet, bl. annat såsom redaktör af Söndags-Nisse (dec. 1869—nov. 1870) och Stockholms Aftonpost (1871—72) samt såsom medarbetare i Nya Dagligt Allehanda m. fl. hufvudstadsblad.

J. N—r.

DROTTNING SOFIAS ÅTERKOMST TILL STOCKHOLM.

Amatörfoto.

Onsdagen den 18 juni återkom Drottning Sofia till Stockholm efter den långvariga vistelsen i Honnet för hälsans vårdande. Konung Oscar och de kungliga prinsarne samt prinsessan Ingeborg mötte H. M. vid Centralstationen, då vår fotograf tog vidstående ögonblicksbild.

FRANSKA KADETTERNA PÅ GRIPSHOLMS SLOTT

Foto. Philipson, Sthlm.

Franska kadettfartygets officerare och kadetter, åtföljda af en del svenska sjöofficerare och kadetter anlände den 16 juni till Gripsholm. Mariefred mottog dem med allmän flaggning. Vid slottet hälsade ståthållaren Ankarcrona de främmande gästerna välkomna. Sedan slottet besetts, serverades i rikssalen en utmärkt lunch. Färden bekostades af svenska staten.

GAMLA STOCKHOLM.

Foto. C. Olafsson, Sthlm.

Prof. I. G. Clason väckte nyligen vid stadsfullmäktiges sammanträde motion om inköp af huset N:o 21 St Paulsgatan, som uppfördes på 1600-talet och i Dahlbergs Svecia betecknas som »Palatium illustr. Dom. van der Noot». Prof Clason föreslår, att det historiskt minnesvärda huset skulle användas för något kommunalt ändamål. Det är ett af de många hus i Stockholm, som folksågen gjort drottning Kristina till ägare af. I boken »Gamla Stockholm» af Claës Lundin och August Strindberg anføres en sägen, att huset tillhört — »den sköna Melusina, hvars bild (tvenne tritoner) synes i frontespisen.

I DEN MUSIKALISKA UPPLYSNINGENS TJÄNST.
GÖSTA OCH SIGNE GEIJER.

GÖSTA GEIJER.

SIGNE GEIJER.

Det kulturella reform- och nydaningsarbete, som under de närmstförlutna decennierna och framför allt under de senaste åren med växande energi och i allt vidare kretsar bedrivits, har först på sista tiden börjat på fullt allvar beröra den förädlade konst, som genom sitt starka samband med på en gång det offentliga lifvet och hemmet i så hög grad är ägnad att finna bördig jordmån i de bredare lagen af folket. Att ge den stora allmänheten, särskildt arbetareklassen, en populär kännedom om musiken som en bildande och förädlade mot de depraverande förströelse har börjat ingå som en allt mera uppmärksam och betydelsefull faktor i det modärna kulturarbetet. I nämnda syfte började mot slutet af 80-talet de af kommuner och enskilda personer understödda föreläsningssällskapen verka och då dessa föreningar, hufvudsakligen genom Hedins varma förord, af riksdagen beviljades statsanslag, betonade denne särskildt att föreläsningarna borde göras så mångsidiga som möjligt och framhöll som särdeles beaktansvärdt att folkkonserter och musikhistoriska föreläsningar borde ingå som bildningsämnen. Musikens betydelse för hemmen och det privata lifvet öfver hufvud är ju större än någon annan konst, som konstens bästa uttryck för det mest allmänmänskliga.

Utanför hufvudstaden hade inga musikhistoriska föreläsningar, illustrerade af sång- och musiknummer, förekommit — med undantag af några enstaka föreläsningar af Karl Valentin — då den unge kompositören Gösta Geijer på midten af 90-talet började med sådana i Södra Sverige och inom kort utsträckte sitt verksamhetsfält till betydliga delar af vårt land. Från början omfattade med lifligt intresse visade sig dessa föreläsningar inom kort som de kanske mest populära af alla, samlade öfverfulla hus i alla de städer, där G. Geijers namn annonserades. Innan vi gå till närmare beröra dessa musikhistoriska föreläsningar, torde det vara skäl att något närmare dröja vid den man, som skulle bli den verkliga föregångsmannen på detta område i vårt land. G. Geijer föddes år 1857 i Värmland, tillhörande den gamla berömda Geijersläkten; efter några års studier i annan riktning inskrefs G. som elev vid Musikaliska Akademien i Stockholm, där hans betydande musikiska anlag tidigt gjorde sig gällande. Sedan han lämnat akademien blef han elev i musikteori och komposition af nordens skickligaste musikvetenskapsman, Johan Lindgren — bl. a. Alfvén, Nordqvists och Dentes lärare — samt senare af Ludvig Norman och Andreas Hallén, hvar efter G. afslutade sin musikiska utbildning med ett par års studier hos Johan Svendsen och Fritz Arlberg i Köpenhamn, Geijer debuterade 1887 med ett par sånger till texter af Ibsen och Snolisky, som vunno erkännande för melodisk fägring och färgrik harmonisering.

Hans nästa arbete var en större ballad för baryton och orkester med titeln »Trollens guld», bland annat föredragen af Lundqvist vid en af operans symfonikonserter. Det utmärkt instrumenterade arbetet, som var stämningsfullt och dramatiskt ifullt, mottogs med lifligt bifall. Samma egenskaper utmärkte ett konsertstycke för violin och orkester, speladt af Tor Aulin vid en af hofkapelletts konserter och äfvenledes under lifligt bifall af publik och kritik framfördt af Palaioorkestern i Köpenhamn.

Ett bredt anlagdt konsertdrama var »En klostresa» med ämne från Gustaf Erikssons, Erik XIV:s son, romantiska öden. Historien är något fritt behandlad, men musiken afgjort att räkna till de mest talangfulla arbeten, som den tiden framkommit i vårt land. Den kände musikhistorikern Adolf Lindgren betecknar »En klostresa» som ett ganska lyckligt försök att sammansmälta deklamatorisk stil med svensk folkton och anser arbetet röja stor begåfning, i synnerhet i det harmoniska. Geijer har därtill komponerat en mängd stämningsfulla sånger, af hvilka flera bl. a. offentligent framförts af Ester Gadelius och Dagmar Möller. Under de senare åren har kompositören emallertid nästan uteslutande ägnat sina krafter åt musikhistorisk verksamhet i form af föreläsning i ofvan antydd anja.

Geijers musikhistoriska föreläsningar äro mycket populärt hållna. Med största möjliga undvikande af svårförstådda musikerter behandlar han ämnet sakligt, väsentligt och allmänmänskligt, ofta kryddadt af karaktäristiska episoder och intresseväckande legender. I breda drag skildrar han företrädesvis den svenska musikens märkesmän såsom Geijer, A. F. Lindblad, Otto Lindblad, Josephson, Söderman, Hallström, Wennerberg och andra. Föreläsaren ger äfven allmänskådliga bilder af exempelvis den musikiska folksagan och hans verksamhet kommer att i den närmaste framtiden utvidgas till våra sång- och danslekar.

Dessa musikföredrag få en väsentligt medryckande karaktär genom praktisk belysning medels musik och sångföredrag. Härvid har han en betydande hjälp af sin maka romansångerskan fru Signe Geijer, född Wallgren, som utbildats i sång och piano hos professor Victor Bendix i Köpenhamn. Fru G. har en visserligen begränsad men särdeles väljudande sopranstämma, i sin skära ljusa klangfärg närmast påminnande om grefvinnan Mathilda Grabow-Taubes röst. Den med fin smak och omsorg behandlade stämman i förening med ett känsligt och sympatiskt föredrag gör fru G. till en gärna hörd romarsångerska.

Det stora intresse, som öfverallt visats hr och fru Geijer, har låtit oss synas lämpligt för våra läsare i ord och bild presentera detta sympatiska konstnärspär, som under senaste tiden i så vida kretsar förvärvat de musikintresserades popularitet.

NÅGRA ORD OM FOLKVISAN OCH DESS BETYDELSE.

För HVAR 8 DAG af Gösta Geijer.

»Den som trampar på sin forntid,
är ing-n framtid värd.»

I vårt land, som i andra länder, är det i den enkla visan man spårar de första egentliga yttringarne af musikaliskt lif.

Den ter sig då mera som en produkt af rent instinktiv naturingifvelse än af bestämda, regelbundna musikaliska lagar.

Den allra äldsta — om än något ovissa — iakttagelsen af vårt lands sång äger man med den fantastiska och storslagna hedniska gudalärans uppkomst, från hvilken tid till senare de olika formerna af musikens utveckling bäst karakteriseras af visformen, enligt dennas under tidernas lopp växlande omdaningar.

Vi få härigenom en indelning i trenne perioder, af hvilka den första betecknas af kämpavisan, den andra af romans- och riddarvisan samt den tredje af folkvisan.

Andan i kämpavisan anslög en högstämmd och heroisk ton, förhålligande, i likhet med de forn-grekiska sångerna, gudarnes och kämparnes lif och krigiska bedrifter.

Sångens idkande hölls af Nordens urinnevånare högt i helgd, emedan den af dem ansågs som en direkt gåfva af gudarne, särskildt af Brage under hvilken omedelbara inflytande skalderna troddes påverka i ingifvelsens ögonblick. Skalden icke allenast diktade orden till sina sånger, utan satte dem äfven i toner. Till harpans strängar tonade sålunda hans sång för att vid måltiderna, då mjödet gjorde sin rond, förhöja festens stämning eller vid krigiska idrotter för att elda kämparnes mod och stridslust.

Skaldens ämnen voro alltså en slags historik öfver stora kämpars lefnadsöden, hvilka sålunda förtelldes i flera släktled i saga och sång.

Att kunna vinna en bragd, värd att blifva besungen af skalden, var sålunda hvarje kämpes högsta ära.

Stort var sångarens anseende och mångsidigt utbildad var han äfven å vetandets och konstens områden, hvarför han stod sin drott eller jarl nära icke allenast i rang, utan äfven när det gällde ett råd i rikets angelägenheter.

Med asasångens eller gudalärans förfall försvann äfven den glans som omgaf de gamla skalderna. Den fick vika för en annan, hvars klara skimmer från södern allt mer och mer trängde upp till Norden: det var kristendomens. Dess anda ingöt en ny lifslust af romantik och ridderlig förfining i den gamla fornordiska sången, förmildrande dess obändiga kraft, utan att därför skatta mindre åt den ädla heroismens storhet.

Detta var början till romans- och riddarvisans epok. De forna skalderna eller trubadurernas roller hade nu öfvertagits af från utlandet inkommande konstidkare, som i de gamla krönikorna benämnas »ekare», »gigare», fidlare, och hvilka sedan kvarstannade i vårt land.

Dessa sångare hade sin tid af anseende och välbärgad ställning, och voro då gärna sedda gäster vid de europeiska furstehofvens och ridderskapets fester, hvilka de illustrerade med sin sång och musik.

Då deras konstutöfning mer och mer kom ur bruk hos de högre stånden, sjönko de så småningom ned till vandrande folksångare eller gycklare, hemfallna till sist under allmänhetens förakt ända därhän, att ett dröp på en dylik sångare, nästan helt och hållet förbisågs af den tidens gällande lagar.

Genom de vandrande sångarne hade emellertid romans- och balladsången fått sitt hemvist hos de bredare lagren. Omsmält i folkdiktens degel framträdde den slutligen i en ny visart, såsom en själfständig uppenbarelse af det rent nationella, och med detta äro vi sålunda inne på den period som bestämmas af den s. k. folkvisan.

I landsbygdens undångömda vrår ljödo nu hennes härliga toner, utan att kunna nå upp till den musikvetenskapliga bildningens nivå. Folkets sånger voro som blomstren vid s.dan af landsvägen, vid musikkulturens stora allfarväg, hvars torra damm länge hotade att förkväfvade deras tillvaro.

Men liksom allt, som är i besittning af ursprunglighetens saftiga friskhet, skulle de åter spira upp till pånyttfödelse och blomstrandens fågning, dock först i långt senare tider och genom ännu ett nytt förmedlingsskede — det artistiskt litterära.

Den gamla folkvisan, trots sin enkelhet, ägde ändock en innebörd för den mest djupa och ursprungliga skönhet, för hela det mänskliga lifvets alla skiftande faser af sorg, glädje och smärta.

Den gick från hjärta till hjärta, enär den kom från ett friskt, ofördärfvad känslolif med impulsen från själfva naturens hjärta, från våra skogar och berg, sjöar och dalar, hvars dolda makter trädde fram och togo gestalt i folkets fantasi i dikt som sång.

Dessa folkdiktens väsen och troll voro sinbilder af ett rikt andligt lif, af det godas och ondas princip, där det föras oftast var förhållande: riddaren, som frestades af den sköna, bedärande skogsfrun och hennes glänsande prakt, löstes ur hennes trolldom, af kyrkklockornas klang eller Kristi namn, besegrade lindormen, emedan han lifvades af tron på — en högre makt.

Nu följer riddaren gärna skogsfrun, för att till sist med henne »dö i skönhet», besegras af draken, ty lifvets enda slutmål för honom är blott det jordborna, en svart, hopplös tillintetgörelse.

I dessa folkets forna toner, om äfven sorgsna och allvarliga, ljöd dock som en genomgående grundton hoppet om ett högre och klarare ljus, som till sist en gång skulle skingra jordelivets mörker. Däraf deras oförgängliga fågning och lifgifvande, bevarande kraft.

Denna skulle blifva särskildt betydelsefull vid en tidpunkt, då de, i sin glansperiods sista aftonrodnad, räddades från glömskan och förfall genom en Afzelius', en Arvidsons och en Dybecks m. fl:s folkvisskördar, hvilka i litteraturen och konsten väckte till pånyttfödelse en befruktande inhemsk anda, som säkert helt annars skulle blifvit förkväfd i en utländsk smakriktnings osunda atmosfär.

Träffande äro för alla tider i detta fall Qvantens ord: »Från den gamla folkvisdiktens upptogo vid århundradets början Nya och Götiska skolornas främste män, Tegnér, Geijer och Atterbom, de sköna, varma toner, hvilka tände en ny lifsglädje hos nationen och inledde en ny bildningsepok. Har den enskilde, har nationalbildningen angräps af lifströthetens och förkonstlingens ålderdomskrämpa, så är folkvisan den friska ungdomskälla, ur hvilken de kunna dricka förnyelse af sitt väsende, hämta ny bildning, nytt mod.»

Den vikt Qvanten med dessa ord inrymmer åt folkvisans rent poetiska ord såsom ord underlag för en nationell skaldekonst — samma vikt och betydelse tillkommer äfven folklönen såsom lifgifvande uppslag för de musikaliskt nationella konstformerna.

Ett friskt, liffullt tillflöde har den sålunda tillfört en Geijers, Lindblads, Södermans, Hartmans, Gades, Kjerulfs och Griegs verk för att här endast nämna de förmästa af våra nordiska tonskalder.

Beklagligt nog har nu folkets sång som genuin folkvisa nästan tystnat, ty ju mera man från förra seklets midt till våra dagar med tiden vandrar i folkdiktens nejder, ju mera sparsamma och tynande blifva dess fagra blomster.

Vår tid är ej sagans och sångens, den är upplysningens, — säges det, — men tyvärr, den har äfven sina skuggor, som falla så mörka och långa, och i hvilka diktens ursprungliga växtlighet håller på att förfrysas och vissna af brist på solljus och värme, eller ock förtrampas af en krass verklighet, hvilken ej vill förstå, ej vill hänge sig åt något annat än det, som kan tillmätas efter det kallt beräknande förnuftets måttstock.

Vid skogens ensliga glänta, där älfvornas strängspel fordorm tonade, ljuda nu endast den förödande yxans skoningslösa hugg, och Neckens harposlag i forsen ha tystnat för fabrikswhisslans jäktande maning.

Väl är arbetet en välsignelse, men tjänar det blott en snöd vinning, hvars frist emellan dagens id ej har tid, ej ro till den vederkvickelse för förnyade krafter, hvilken ligger i skönhetssinnet kraf och tillfredsställelse, då blir denna sträfvan bra meningslös, i längden undergräfd, tom och andefattig, och helt visst utan den lifvets lycka, som ger verklig frid och en ädel lifsglädje.

I saga och sång, de långa vinterkvällarne vid spiseln, sökte och funno de gamle det lifvande solskens, ett armt och kulet lif ej alltid skänkte, funno äfven däri kraften att med förnöjsamt sinne bära — försakelsen. Det är dock den styrka, som är det sköna värdt, ty den äger all skönhets högsta ursprung.

Må därför hvar och en, som älskar och aktar sitt fosterlands skönaste minnen noga värda och omhulda de skatter af verklig nationell sång våra förfäder lämnat oss i arf, och därvid följa den gamla Dalavisans beaktansvärda maning:

»Lyssnen då, vänner på,

hemländsk, hundraårig sång.

Lyssnen, älsken, lären den,

sjungen, sjung den själfve se'n.»

KONUNG ALBERT AF SACHSEN †.

KONUNG ALBERT OCH DROTTNING CAROLA.
Den aflidne konungen och hans gemål.

GEORG, SACHSENS NYE KONUNG.

I det lilla vackra sommarslottet Sibyllenort i närheten af Breslau aflid i torsdags kväll konung Albert af Sachsen i en ålder af 74 år. Konung Albert hade länge varit skröplig; det var åldersbräckligheten som kom öfver honom, hjärtverk-samhetens sakta aftagande, som slutligen medförde döden. Sedan ett par veckor var det klart för alla, att den gamle konungen icke åter skulle stiga upp; all läkareskicklighet, konstgjord syreinandning m. m. kunde endast för dagar kvarhålla lifvet.

Med konung Albert förlorar Sachsen en hjärtegod, omtyckt furste och Tyskland en af den tyska enhetens stödjepelare, den siste härledaren från det blodiga samlingskriget mot Frankrike, den siste innehafvaren af järnkorsets storkors, den förste kajsar Wilhems och Bismarcks vän. Ursprungligen var konung Albert ingalunda anhängare af det prussiska enhetsarbetet; det närmare sambandet med Österrike, som framförallt

underhölls af hans fader, medförde att han såsom kronprins måste operera mot Preussen under fälttåget 1866. Men med Preussens seger skedde Sachsens fulla anslutning till grannstaten i norr och till nordtyska förbundet, och från den tiden stod konung Albert troget vid Preussens sida och deltog med iver och kraft i enhetsarbetet. Han deltog med ära i fälttåget 1870—71, då ännu såsom kronprins, och var med om detta krigs stora historiska ögonblick, vid Gravelotte, St Privat, Sedan, i Versailles.

Efter de stora krigens slut har konung Albert lefvat ett stilla, tillbakadraget lif, helst undvikande att framträda i det offentliga. 1873 besteg han tronen efter sin fader. Enär han i sitt äktenskap med Vasaprinssessan Carola icke har några barn, öfvergår nu regeringen till hans broder, den sjuttioåriga prins Georg.

»EN ENKLARE TRÄBYGGNAD PÅ LANDET»

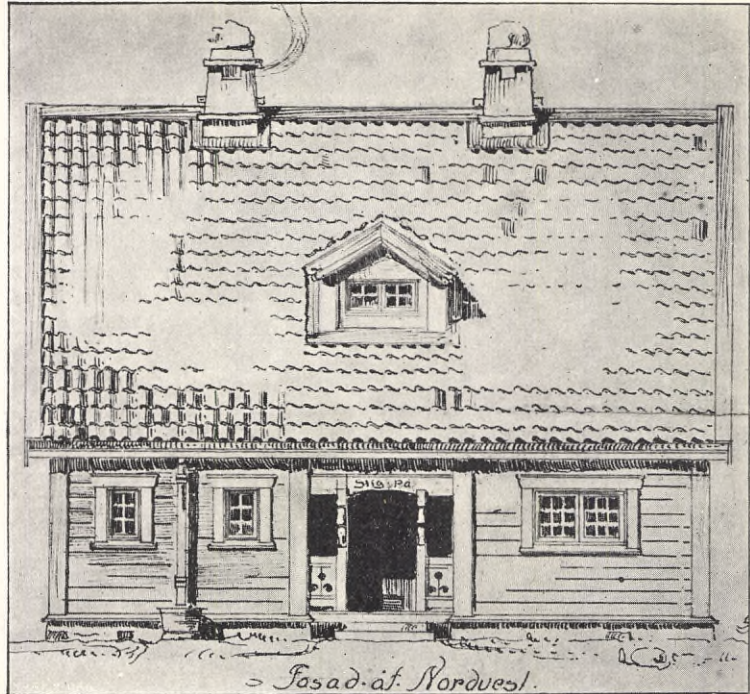
är ämnet för en af Svenska slöjdföreningen nyligt pristäflan, hvilken resultat synes i de till öfver ett trettiotal uppgående ritningar, som varit utställda i föreningens lokal vid Brunkebergstorg i Stockholm. Prisnämnden har bestått af professor E. Jacobsson, professor J. G. Clason, hofintendenten Gustaf Lindgren, ingenjören C. R. Lamm och ingenjören O. Fahnehjelm.

Efter prisbedömandet befanns det, att första priset vunnits af arkitekten Karl Guettler, Stockholm, det andra af arkitekten Chr. Arbo, Stockholm, samt extra priset af arkitekten Folke Zetterwall, Stockholm. De fyra förslag, som inköptes, befunnos vara utförda af arkitekterna Victor Fagerström, Gustaf Främmerie, Axel Lindgren och Carl Olander, Stockholm.

I programmet för denna pristäflan uttalades, att förslagen borde ansluta sig till äldre, kända byggnadsformer — detta på det att skizzerne icke genom sin ovanlighet skulle verka skrämmande på dem, som kunna ha nytta af dem. Bestämmelserna voro för öfrigt, att byggnadens areal fick växla mellan 80 och 110 kv.-m., och att grundplanen skulle vara kvadratisk eller rektangulär — detta för att komma ifrån den ofta fula och »brackiga» villastilen.

Som man hör, har programmet lämnat utrymme för mycket olika uppfattningar af en »enklare träbyggnad», och de ärlande ha också visat sig uppfatta saken på olika sätt. En del af dem ha anslutit sig till den äldre allmogestilen, en annan del ha skizzerat en enklare herrskapsbyggnad med veranda, o. s. v.

Det är att hoppas, att genom denna pristäflan en viss höjning skall komma till stånd inom träbygget å landet, något som åtminstone icke kommer en dag för tidigt. Ty antalet svenska smaklösa träbyggnader är legio.

FÖRSLAG TILL BYGGNAD Å LANDET:
FÖRSTA PRISET: Arkitekten Karl Guettler, Stockholm.

FRÅN KAPPLÖPNINGSFÄLTET.

Foto. Marcus, Ystad.

»BISCRA», Löjtnant A. Ehrenborgs 3-åriga, mörkbruna sto har i år debuterat på ett synnerligen präktigt sätt. Hon sattes sistlidne januari i arbete för sommarens löpningar och startade första gången i Malmö den 19 maj och tog där liksom i Stockholm den 1 juni och Ystad den 15 juni första pris. Hennes hittillsvarande vinstsumma är 2 hederspris och 1,000 kr. Vår bild visar det vackra djuret med sin ägare, fotografien tagen vid löpningarna i Ystad.

DET BEBÅDADE MINISTERSKIFTET.

Foto. L. Larsson, Stockholm.

E. G. BOSTRÖM.

Ehuruväl intet är afgjort här-
om när tidningen går i press,
har HVAR 8 DAG dock velat
lämna porträtt till de namn,
hvilka med den största sam-
stämmigheten nämnaas såsom nya
i den blifvande ministären: *f. d.*
statsministern E. G. BOSTRÖM
som regeringschef och *d:r* *CARL*
HERSLOW som finansminister.
Af den förre finnes i HVAR 8
DAGS I årg. N:o 33 och III årg.
N:o 21 och af den senare i I årg.
N:o 48 utmärkta helsidesporträtt
jämte biografier.

Foto. Rolijer, Malmö.

CARL HERSLÖW.

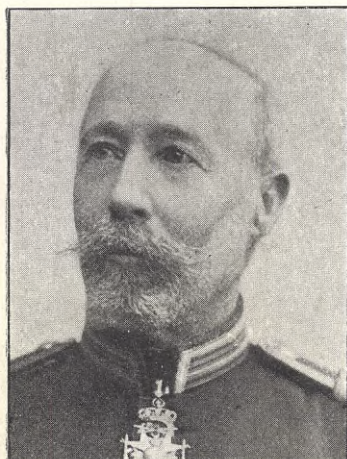
NYA OCH AFGÅENDE REGEMENTSCHEFER.

Generalmajor
Grefve A. G. GYLDENSTOLPE
afg. chef för Lifregem. dragoner.

Öfverste G. A. von PLATEN
afg. chef för Kronprinsens husarer.

Öfverste W. A. G. NISBETH
afg. chef för Västmanl. regemente.

Öfverste P. C. von PLATEN
nyutnämnd chef för Kronpr. husarer.

Öfverste C. C. VOGEL
afg. chef för Västerbottens regem.
nyutn. chef för Västmanl. regem.

FÖRBEREDELSENA TILL ENGELSKA KONUNGAPARETS KRÖNING.

Korrespondens till HVAR 8 DAG.

Sedan tidningen gått i präss och tryckningen börjat, ingår underrättelsen, att den med så ofantligt stora förberedelser tillämnade kröningen tillfölje en oundviklig operation, som konung Edvard i dessa dagar måst undergå, blifvit tillsvidare uppskjuten. Af intresse kan dock vara, med stöd af de förberedelser, hvarom vi är uppsatta för god föreställning, att se hvilken omfattning denna kröning skolat få och väl kommer att senare få.

KONUNG EDVARD VII.

DROTTNING ALEXANDRA.

Den nu snart stundande kröningen har under flera månader varit den medelpunkt, kring hvilken det allmänna intresset rört sig. Först gick man i en lång spänning, huruvida det skulle bli fred eller icke. Om förhoppningarna häutinnan slog fel, så skulle det alltid ha blifvit en bitter underström genom festjublet. Men sedan man blifvit befriad från krigets mara, skred man med ännu större ifver och med den glada vissheten, att det verkliga lönade sig att stämma upp ett rikt festackord, att intet missljud skulle skära igenom, till sina förberedelser för högtiden.

På hvarje tänkbart ställe utefter de gator, där den stora processionen skall gå fram, har det växt upp läktare som svampar ur jorden. Inte ens sådana platser som National Gallery eller St Paul's katedral ha skonats. De solida, men tämligen oformliga träkonstruktionerna äro icke synnerligen prydande i sitt nuvarande skick, men när de bli färdigdecorerade samt fylla med en entusiastisk människomassa är det nog ingen som skall klaga öfver bristande estetik.

Så bedrives arbetet med illuminationslampornas uppsättande samt med gatornas dekorering med guirlandstänger, flaggor o. d. under all ifver. Om man nu bara icke hade vådret att klaga öfver, så skulle allt vara så lofvande som helst. Men himlen är fastligt oblid. Om det icke småduggar så öser det ned. Sol och värme äro nästan bortglömda begrepp. De som icke varit så försiktiga att bölja öfver sina sedan uppsatta dekorationer, ha fått en stor del förstörda.

Westminster Abbey's portar ha varit stängda för allmänheten alltsedan början af april och dess inre har undergått stora förändringar. Äfven till det yttre är sig det ärevördiga templet något olik. Ett särskildt kapell, där konungen efter kröningen skall ikläda sig sin glänsande, purpuröda kungliga skrud, är uppbyggt, och man har försökt att göra dess utseende så älderdomligt som möjligt.

En mängd förnäma gäster anlända till kröningen i en jämn ström. Bland notabiliteterna märkas en negerkung samt en prins från hvardera Japan och Korea.

För hvarje dag bli de jättarransemanger som äro nödvändiga för att det hela skall flyta jämnt och utan afbrott, allt mera utarbetade och bestämda i de minsta detaljer. Men det kan också behövas både stora krafter och minutösa åtgärder för att reglera trafiken af de enoruna människomassar, som komma att vara i omlopp, att planera sådana företag som kungens middag för en half million fattiga, flottrevyn vid Spithead o. s. v., o. s. v. — Af åtskilliga ceremonier samt

af den stora processionen ha för erfarenhetens vinnande flera repetitioner hållits.

De stora dagarna nalkas nu, och London skall bli skådeplatsen för festligheter af stor prakt och glans. Himlen mått väl snart ha uttömt sin vredes skålar, och om sedan sol och sommar äfven blifva gäster vid högtiden, så skola de blifva dess mera välkomna, ju längre de varit fåfängt väntade.

Pigné Ennes.

FREDSSLUTET: Konungaparet begifver sig till tacksägelsegudstjänsten i St: Paul-Katedralen.

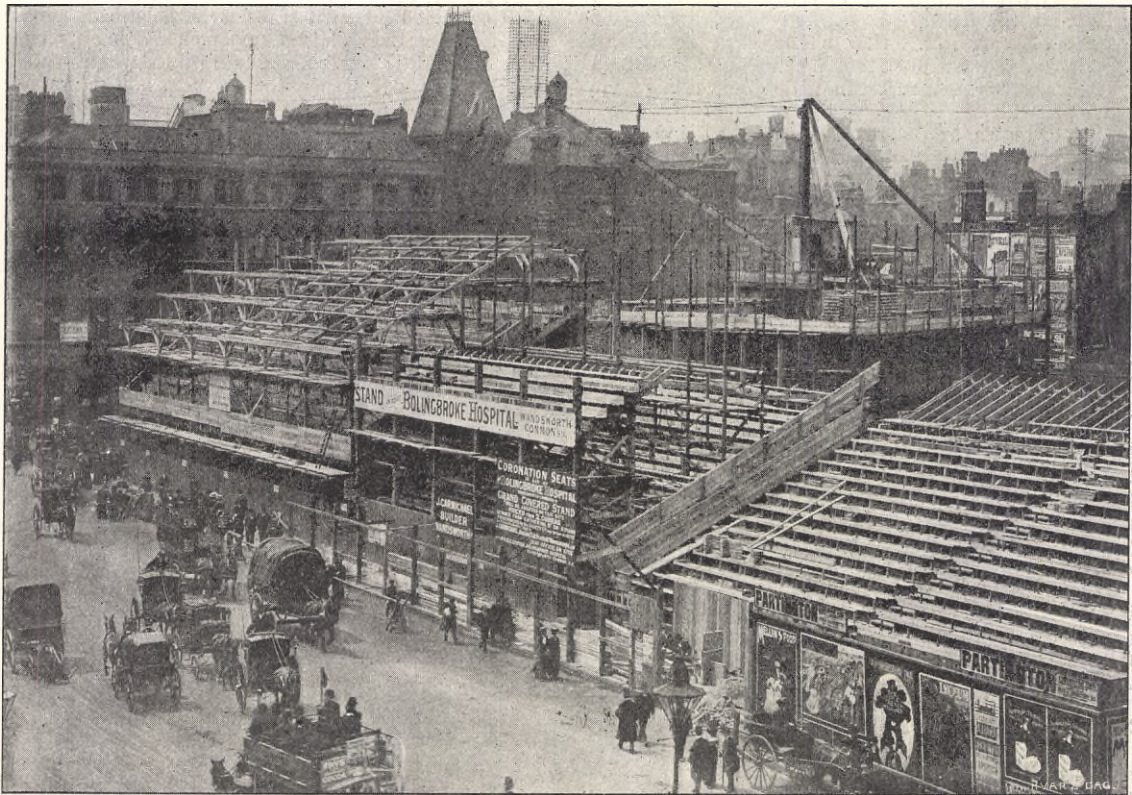
Efter fotograf.

EN COSSBRIGAD ÖFVAR SIG FÖR KRÖNINGSHÖGTIDLIGHETERNA. Framst (med bortvänd ansikte) till häst prinsen af Wales jämte earl Roberts och en del framstående engelska militära äfvensom japanske militärattachén Shiba.

FÖRBEREDELSENA TILL ENGELSKA KONUNGAPARETS KRÖNING.

TILLBYGGNADEN TILL WESTMINSTER ABBEY för åstadkommande af ett rum, där konungen kan hvila sig under den långvariga kröningen.

LÄKTARE vid en af de gator kröningståget passerar. — Platserna å dessa läktare liksom i fönstren o. a. äro ofantligt dyrbara..

EN DRÖM OM VÄRLDSVÄLDE.

Översättning för HVAR 8 DAG.

I balsalen gick det gladt tillväga och marin-officerarnes uniformer gäfvö det hela en liflig och omväxlande prägel.

Löjtnant Cyril Dare kunde dock ej deltaga i den uppslupna glädjen, ty han var kär — och för män i hans ställning är detta en åkomma, som lätt kan medföra betänkliga följder.

Föremålet, Mildred Anstruder, var särdeles vacker, och den man, som lyckades vinna hennes hjärta hade all anledning att känna sig stolt.

Hennes skönhet hade också helt intaget Cyrils hjärta — det enda som nu återstod var att besegra henne.

Hon bodde i Southsea, och under de sista tre månaderna han hade varit stationerad i Portsmouth, hade han tillbrakt hvarje ledig timma i hennes sällskap.

Men förhållandet var, att en af hans förmän, kommandör Seranton, hyste samma känslor för henne och lade dem i dagen på samma sätt som löjtnanten.

För en man, som är förälskad och icke vet om hans kärlek är besvarad, är balsalen ett verkligt helvete, där svartsjukans demon för spiran. I hvarje man, som svärmar omkring hans utkorade, ser han en rival och lider utsägliga kval.

Ibland var Cyril öfvertygad om att Mildred älskade honom, vid tillfällena åter, då han såg henne föras bort i dansens hvirflar i hans rivals armar, betvivlade han det.

Tjänstgöringen hade hindrat honom, och då han slutligen kom till balen, fann han, att hon blott hade en dans kvar; men till hans stora glädje samtyckte hon till att dansa den med honom. Cyril hade gått till balen denna afton fast besluten att få sitt öde afgjort. Han skulle säga henne, att han älskade henne, och att han ej kunde uthärda ovissheten längre, men ännu hade intet tillfälle ypat sig därtill.

Naturligtvis är det ett stort nöje, att i dansens hvirflar få lägga armen om den man kär hafver, men då man brinner af längtan att i ord få uttrycka sina känslor, är en skuggig glasveranda mer att föredraga.

Slutligen var den långsamma balen öfver. Han hade gjort ett misslyckadt försök att få följa henne till vagnen; ånyo hade Seranton varit före honom, och han återvände till sitt skepp med hjärtat plågadt af svartsjuka och vanmäktig vrede.

Med en sista blick på hennes fotografi kastade han sig i sin koj utan en känsla af sömn; slutligen föll han dock i en orolig slummer.

* * *

Det var blott få officerare på halfdäcket, hvilket passade sig bra för Cyril, ty han önskade helst vara ensam.

Han gick tyst fram och tillbaka och lät tankarna åla till Mildred. Han beslöt att redan samma eftermiddag gå direkt till hennes hem och framställa sitt frieri. Han blef obehagligt störd i sina funderingar, ty Seranton nalkades och passerade honom med ett triumferande leende, men plötsligt vände han och kom tillbaka till Cyril.

»Ni kan gärna först som sist sluta upp med eder uppmärksamhet mot miss Anstruder, ty hon skall bli min hustru, och jag ogillar ert uppförande.»

Cyril spratt till då han hörde dessa ord.

»Jag tror vi lämna åt miss Anstruder att själf afgöra den saken. Jag skall besöka henne i eftermiddag, och om hon —»

»Jag förbjuder er att besöka henne!» sade Seranton.

»Så?» svarade Cyril. »Naturligtvis vet jag, att ni är min öfverordnade, men —»

»Din unga valp! Jag säger dig, att hon älskar mig!»

Gripen af ett oemotståndligt raseri höjde Cyril den knutna handen och gaf Seranton ett slag i ansiktet. Åskådarna stodo liksom slagna af förvåning öfver hvad de sågo.

»Arrestera löjtnant Dare!» utropade Seranton.

Till en början rörde sig ej en enda man, hvarför han upprepade sitt kommando.

Cyril gaf sig utan motstånd. Han började inse, hvart hans handling skulle leda. Afsked från tjänsten! Han som älskade sitt arbete högre än allt annat i världen — undantagandes Mildred. Han ansågs ju allmänt för en af flottans mest lofvande officerare. Dessutom hade han nu förlorat hvarje utsikt att vinna henne, hvilket var det bittraste af allt.

Alla hans kamrater kommo för att trösta honom, ty han var mycket populär.

Slutligen kom den fruktade dagen, då Cyril ställdes inför krigsrätt. Som domare fungerade en äldre kapten, under hvilken Cyril tjänat som midskeppsman. Han blef dömd till afsked ur tjänsten.

Förkrossad mottog han domen. Slaget drabbade honom hårdt. Själfmordstankar ansatte honom endast för att efterföljas af ett ursinnigt raseri mot sig själf och det land, som så orättvist behandlat honom.

Han lämnade platsen upptagen af hämndplaner. Han reste till London. Här stannade han endast en dag och det frapperade honom, att han syntes vara bespejad af en viss mystisk person.

Han for till Paris och tog in på ett hotell under namnet Adair.

På aftonen satt han på terrassen utanför Café de la Paix.

Han fängslades dock ej af det omväxlande scenriet, ty hans tankar vandrade fjärran. Plötsligt igenkände han samma mystiska individ, som han sett i London. Denne slog sig till och med ned vid samma bord.

»Löjtnant Dare?» frågade den nykomne i det han lyfte på hatten.

»Mr Adair», svarade Cyril stelt.

Han gaf honom en mönstrande blick. Främlingen var slätrakad och föreföll intelligent och viljekraftig.

»Förlåt min närgångenhet, men jag var närvarande då er dom föll och har följt er hit», fortsatte han kallt.

»Hvad önskar ni?» frågade Cyril.

»Er själf», svarade mannen.

»Jag kan gifva er hämnd, men vi kunna ej samtala om det här ute, kom med till mina rum.»

Cyril tvekade, men till slut gjorde han honom sällskap nedåt en lugn gata. De stannade framför ett ståtligt hus och gingo upp i tredje våningen.

Främlingen rekvirerade whisky och sodavatten och de slog sig ned.

»Mitt namn är Paul Filowski», började främlingen. »Jag tänker lägga mitt lifsmål i edra händer, emedan jag vågar lita på er. Men ni måste lofva att ej med ett ord förråda mig?»

Amatörfoto. J. Edgren. Gbg.

650 SVENSKAR FRÅN AMERIKA anlände härom dagen till Göteborg för att göra sina sedvanliga och säkrligen välkomna påhälsningar för midsommar. I så stort antal ha våra landsmän dock aldrig ankommit förut på en gång. Vår bild togs då »Ariosto» angjorde nya kajen.

Amatörfoto

DEN NYA TYSKA KONTINENTAL-
ÅNGAREN. »ODIN»,
som invigdes söndagen den 15 juni.

»På min heder», svarade Cyril.

»Välän då. Jag är anarkist, dock ej en af det vanliga slaget. Mina fiender äro jordens beväpnade nationer, och dem ämnar jag tillintetgöra. Jag vill arbeta för freden — den allmänna världsfreden — genom att blifva starkare än alla nationer tillsammans.»

Cyril gjorde min af att vilja gå.

»Tålmod ett ögonblick», sade Filowski och lade sin hand på Cyril. »Jag har obegränsade tillgångar. Åger en ö i Stilla hafvet med tusen utvalda män, utvalda på samma sätt som ni. Jag har flere skepps-dockor och ämnar bygga en flotta. Till att börja med tjuu fartyg på tusen ton, hvilka göra fyratio-fem knop i timmen och som äro försedda med dynamitkanoner. Ett enda skott af dessa skall sänka den största pansarkoloss i världen. Ett af dem är redan färdigt.»

»Nå, hvad vill ni jag skall göra?»

»Blifva min högsta befälhafvare öfver flottan. Inom ett år är hela flottan färdig och sedan skall jag lämna makterna en månads respittid att sänka sina pansarskepp, hvarom ej skall jag göra det för dem. Ni ser att jag kommer att utträta mer för världsfreden än någonsin Haagkonferensen.»

De sutto tysta en stund.

»Jag kom att läsa om er rättegång, reste till Portsmouth, studerade er, och blef underrättad om er duglighet. Vill ni nu blifva min öfverbefälhafvare?»

Cyril svarade ej.

»Min jakt ligger i Havre. Följ med till min ö och se på densamma. Ni kan ju återvända, om ni för godt finner.»

»Jag antar ert anbud», svarade Cyril hest.

Sedan förflyto dagarne som i en dröm.

Jakten var förträffligt utrustad och gick med en oerhörd hastighet. Ehuru maskinen utvecklade sådan kraft, såg Cyril ej till några ångpannor.

»Ett nytt eldämne», förklarade Filowski, »och en förbättring af turbinprincipen.»

De nådde snabbt målet. Genom en trång öppning i klipporna kommo de in på en flod, och längre upp vid densamma lågo varfven och dockorna.

De gingo i land och Cyril blef i tillfälle pröfva, att Filowski talat sanning. De besökte det pansarfartyg, som redan var färdigt, och provvade kanoernas duglighet.

Efter tolf månader var flottan färdig och besättningarna öfvades upp raskt nog. Jakten hade afgått för att underrätta makterna, och han väntades tillbaka inom tre månader. Under tiden hade Cyril blifvit fullt förtrogen med sina skepp och deras besättningar.

Då svaret anlände förvånade det honom ej det minsta. Makterna hade skrattat åt hotet, och trodde att de hade med någon galning att göra.

»Vi skola knäcka brittiska medelhafsflottan först», sade Paul, och Cyril samtyckte.

Filowski gjorde Cyril sällskap på hans skepp. Det var uppgjort, att skeppens manövrering skulle lämnas helt och hållet i Cyrils händer.

Man nådde snart Gibraltar och påträffade engelska flottan några mil från Malta.

»Vi skola gifva dem ett tillfälle försvara sig», sade Cyril till Filowski och sände ett af sina skepp att signalera följande:

»Bered er till batalj! Vi ämna sänka er inom femton minuter.»

Sedan signalen gifvits, återvände fartyget till de andra.

Första skottet kom från Cyrils skepp.

»Träffad!» ropade Filowski, då den gigantiske fyrmastade pansarkolossen började vagga och så småningom sjunka i djupet.

Så uppstod ett oerhördt larm. Brittiska flottans fartyg gäfvö eld, men Cyrils fartyg cirklade rundt dem i full fart och blott få skott träffade. Helt annorlunda var det med de engelska fartygen. Skott efter skott från dynamitkanonerna gjorde verkan, och af den magnifika flottan återstod snart blott några spillror.

Krasch — pang!

* * *

»Ni bad mig väcka er klockan sju, min herre.» Cyril rörde sig orolig i sin koj.

»Åh! Hvad?» ropade han.

»Jo, här är ett bref till er, min herre!»

Mekaniskt öppnade han det och läste:

»Bästa herr Dare!

Hvarför var ni så tråkig i går afton? Välkommen till mitt five-o'clock té i dag.

Mildred.»

VECKANS : PORTRÄTT:

C. M. INGELMAN.

60 år fyllde den 19 Juni en af flottans kontremineraler, chefen för marinförvaltningen *Carl Magnus Ingelman*.

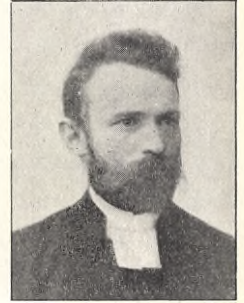
J. P. HORN.

Den 9 Juni fyllde kontraktsprosten i Repplinge *Johan Peter Horn* 70 år. Efter aflagd teor. och prakt. teol. examen i Lund 1854 blef H. prestvigd 1866, kyrkoherde i Repplinge 1870, kontraktsprost 1897 samt ledamot af kyrkomötet 1898.

J. V. LIEBERG.

85 år fyllde den 11 Juni rådmannen i Hernösand *Johan Vincent Liedberg*. Med väl bibehållna kropp- och själskrafter sköter han sin befattning som verkställande direktör i Norrlands Hypoteksförening.

J. A. EKLUND.

Till domprost i Kalmar och kyrkoherde i Kalmar stads- och landsförsamlingar har utnämnts docenten vid universitetet i Uppsala, domkyrkovicepastorn teol. kand. *J. A. Eklund*.

C. E. von der LANCKEN.

I sitt 60de år ingick den 17 Juni underståthållaren i Stockholm *Carl Ehrenfried von der Lancken*.

R. SAHLIN.

Den 7 Juni fyllde bankdirektören och boktryckaren *Robert Sahlén* i Sundsvall 60 år. Den i hög grad populäre mannen var under dagens lopp föremål för en storartad hyllning från när och fjärran.

E. LARSON.

60 år fyllde den 12 Juni disponenten vid Glafva glasbruk *Emil Larson* och uppvaktades med anledning däraf med sång af skolbarn och brukets arbetare, en deputation af skogsbygdens befolkning, samt dessutom af släkt, vänner och bekanta.

H. NORDSTRÖM.

Den 9 Juni fyllde ägaren af Åhlhults säteri i södra Vi socken af Kalmar län, *Henric Nordström* 60 år.

F. ANDERSON.] 1

60 år fyllde den 16 Juni folkskoleinspektören i Halmstad, lektor *Fredrik Anderson* under dagens lopp uppvaktad af lärarekåren, stadsfullmäktige m. fl., hvilka framförde sina gratulationer till den omtyckte mannen.

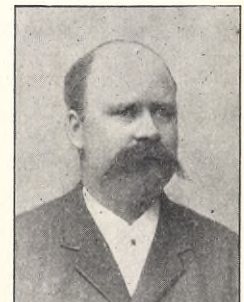
J. E. T. LAGERKRANTZ.

50 år fyllde den 9 Juni regementsintendenten vid Lifregementets dragoner, kapten *Jacques Erik Treport Lagerkrantz* i Stockholm.

H. W. P. WETTERSTRÖM.

50 år fyllde den 15 Juni sjökaptainen *Henrik Wilhelm Polycarpus Wetterström* i Göteborg, lyckönskad af släktingar och vänner.

A. LUNDGREN.

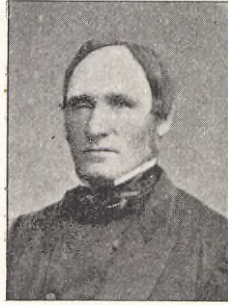
50 år fyllde den 16 Maj föreståndaren för Lidköpings Spirituosablag *Adolf Lundgren*. L., har varit i bolagets tjänst sedan 1870, och blef på sin högtidsdag föremål för mycken hyllning genom en mängd telegram, bref och blommor från när och fjärran.

GALLERI

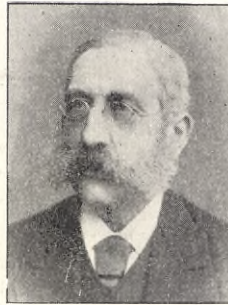
J. K. KREÜGER. †

Den 17 Juni afled i huvudstaden f. akademisekreteraren *Johan Kristian Kreüger*, f. 1818. K. var 1853—87 sekreterare och ombudsman vid Lunds universitet. Han sörjes närmast af maka.

C. BURMAN. †

En af Jämtlands störste affärsmän inom trävaruhandelen, grosshandlare *Carl Burman*, afled i sitt hem på Frösön 82 år gammal, närmast sörjd af barn.

A. G. BERGHOLTZ. †

Den 6 Juni afled vid Stehags station f. d. stationsinspektoren *Anders George Bergholtz*, född 1825. Han antogs vid statens järnvägar 1862, stationsinspektör i Åkarp samma år, samt i Stehag 1863.

W. WIKLUND. †

Den 16 Juni afled i närheten af huvudstaden fabriören *W. Wiklund*, 70 år gammal. W. var i sin krafts dagar en ovanligt energisk man, grundare af *W. Wiklunds verkstäders aktiebolag*, som förut var hans privata affär. Han sörjes närmast af söner, döttrar och syster.

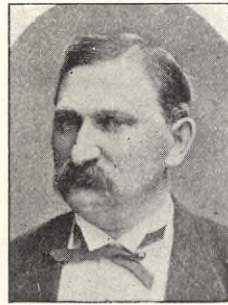
L. JOHANSON. †

Den 4 Juni afled på Lövholm vid Piteå en af samhällets mest bemärkte män, sågverksägaren *Leonard Johanson*, vid 57 års ålder. Mångårig ledamot af stadsfullmäktig, vänsäll och omtyckt af alla, lämnar han ett stort tomrum efter sig inom det samhälle han tillhört. Närmast sörjande äro maka och barn.

C. M. HOLMQVIST. †

Inspektoren för Gusums bruks vidsträckt jordbesittningar *Carl Mauritz Holmqvist*, afled den 9 Juni i en ålder af 50 år. Den af lidne var en i hög grad duglig och pliktrogen man, samt omtyckt och värderad af alla. Han sörjes närmast af maka och barn.

A. OHLSSON. †

Den 17 Juni afled i Stockholm disponeren för Husums aktiebolag *August Ohlsson*, född 1843. Den dugande mannen sörjes närmast af maka och barn.

C. G. WINGE. †

E. jägmästaren *C. G. Winge* afled den 5 Juni i Trekanten i Småland, närmast sörjd af föräldrar och syskon. Han var född 1867.

HVAR 8 DAGS NOVELLBLAD. XIV.

ETT FÖRNYADT ANFALL. Kärleksnovell. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

»Så tråkig du är», sade Molly.

»Säg lat», invände Jack och tog pipan ur munnen.

Det var en härlig vårmorgon, solen hade börjat på allvar uppvärma luften, fåglarne kvittrade muntert, och båten flöt sakta framåt, bortförd af tidvattnet. Jack satt helt nöjd, rökande sin pipa, ömsom betraktande det vackra sceneriet omkring sig och ömsom den vackraste af alla taflor, den unga kvinnan i båtens akter.

Men nu satt hon så trumpen.

»Att tänka sig», sade hon, »att ha afstått ett tennisparti med lord Staines för detta!»

»Männe icke vädret är väl varmt för att spela lawntennis», anmärkte Jack. »Ellen, kanske jag får

antaga, att du föredrog en sådan här lugn roddtur i mitt sällskap framför en tête-à-tête med en tennispelare. Lorden lär vara en skäligen bråkig herre.»

»Visst icke», svarade Molly varmt. »Han är mycket intressant och vänlig och —»

»Och rik», inföll Jack. »Glöm icke det, fröken Molly Merton, dotter till en stråfsam komminister. Fäst er icke vid om han är gammal, flintskallig och blaserad — han är rik!»

»Ja, det är väl något man bör taga hänsyn till», sade Molly, tankfullt doppande sin hand i vattnet. »Och han är dessutom mycket uppmärksam. Tänk att få bli lady Staines. Aldrig några pänningebekymmer — toaletter, juveler och allt annat man

kan önska sig, talrika tjänare, hästar och ekipage och dessutom en titel, för hvilken alla stå redo att kröka ryggen.»

»Det låter verkligen inbjudande», sade Jack nonchalant. »Där bör du hålla dig framme, Molly. Du skall nog vinna framgång!»

»Troligtvis», sade Molly öppenhjärtigt. Lordens afsikter äro allt för påtagliga.»

»Då kanske jag inom kort får nöjet gratulera dig», sade Jack och knackade askan ur sin pipa. »Jag beklagar, att jag uttryckte mig något vanvördigt om honom, Molly. Kanske endast hans sätt är sådant. Emellertid har han en utsökt smak.»

Molly bet sig i läppen och betraktade uppmärksamt, ehuru ej utan en känsla af förödmjukelse, den unge behärskade mannen.

Hennes koketteri hade ingen inverkan på honom denna morgon. För ej längesedan skulle han råkat i förtviflan vid blotta tanken på att hon skulle gifta sig med någon annan, ja, för endast sex månader låg han vid hennes fötter, vridande sig i kval öfver, att hon afböjde hans frieri — hans lif skulle blifva så tomt utan henne, hade han sagt. Nu föreföll han, minst sagt, besynnerlig. Molly var icke van vid att bli försummad.

»Ser du, Molly, du skulle aldrig passa till hustru åt en fattig man», fortsatte Jack kyligt. »Du har en extravagant smak och har ett naturligt behof af ömhet. Att vara dyrkad af en endast skulle bli enformigt. Du föredrager beundrare 'en masse'.»

Förvånad slog Molly ned ögonen och hennes röst darrade något då hon yttrade:

»Huru länge har du haft den uppfattningen?»

»Sedan någon tid tillbaka», svarade Jack tankfullt.»

»Jag hoppas, du har glömt de där tokerierna för sex månader sedan, Molly. Jag har verkligen varit ganska generad öfver mig själf allt sedan dess. Jag måtte ha varit galen!»

»Åh!» sade Molly.

Det uppstod en stunds tystnad. Mollys hand upphörde att leka med vattnet, och Jack tog till årona för att komma ifrån det kritiska i situationen.

»Du förstår Molly», började han, och rodde af alla krafter, »att de flesta unga män ha otur i kärlek, och det är mycket hälsosamt för dem. Efter en knäck bli de mera sparsamma med sin ömhet. Men då de så slutligen gifva sina känslor fritt lopp, ter sig saken helt annorlunda, det är då allvar.»

»Åh!» sade Molly igen utan att se upp.

Uppmuntrad af hennes nedslagenhet, fortsatte han:

»Jag antar att du kan gissa hvad jag skulle vilja säga, Molly. Den man är icke värd en nypa salt, som ruinerar sitt lif för att en kvinna ej vill hafva honom.. Molly, jag ämnar gifta mig.»

Dessa ord kommo som en stor öfverraskning för stackars Molly, ehuru Jack hade förberedt henne så försiktigt, att hon var fullt beredd på det. Skulle Jack kunna fästa sig vid en annan flicka, efter att ha en gång älskat henne. Jack, som hade varit hennes slaf och tillbedjare sedan barndomen, han som skulle huggit af sig handen, om det gagnat henne, han som svurit lefva ungarl i hela sitt lif, om han ej fick henne — hon kunde icke tro det. Och likväl satt han där — hennes Jack — och talade så lugnt om att hon skulle gifta sig med den gamle afskyvärde lorden, under det han tröstade sig med en annan flicka. O, det var som en förskräcklig dröm. Det kunde ej vara sannt.

»Jag hoppas emellertid att vi förblifva så goda vänner, Molly, att lady Staines vill hälsa på min enkla fru Marriott.»

»Hvarför tala så?» sade Molly.

»Icke är hon en skönhet, ehuru hon är vacker nog åt mig, men hon är så god, och därför älskar jag henne; du kan aldrig tro, Molly, hvad jag älskar henne.»

»Sade du ej detsamma till mig för sex månader sedan?»

»Jo, men ser du, det är en skillnad därvidlag», sade Jack. »Hon hade ett dussin att välja på, men föredrog mig — jag som endast har 5,000 kr. om året i inkomst. Är inte det förtjusande?»

»Så märkvärdigt», sade Molly buttert. »Men om smaken skall ingen disputeras. Var nu god sätt mig i land. Jag är trött.»

»Kanske jag tröttat dig med att prata om min lycka», sade Jack. »Min stackars Molly. Jag förmodar du brinner af otålighet att berätta mig allt om lord Staines.»

»Prata icke nonsens», sade Molly. »Jag har inga förtroligheter att meddela dig. Vänd du bara!»

Jack lydde högst förvånad öfver hennes förändrade uppförande. Hennes ögon voro fuktiga, kinderna blekare än vanligt. Då de slutligen nådde stranden sträckte han ut handen för att hjälpa henne ur båten.

»Molly», hviskade han. »Vill du icke gifva mig en kyss för våra gamla minnens skull?»

Molly blickade upp förvånad och indignerad.

»Nej», sade hon. »Huru vågar du!»

»För sista gången», bad han. »Endast en, kära Molly.»

»Oh, hur kan du?» ropade hon. »Nej, Jack! Låt mig gå.»

Vid detta första tecken till tvekan hade Jack fångat henne i sina armar.

»Molly! Min egen lilla Molly!» hviskade han och hon — den blifvande lady Staines lutade sig mot hans bröst. Men plötsligt slet hon sig lös.

»O, jag hade glömt henne», utropade hon och betäckte ansiktet med sina händer. »Hur kan du tillåta dig något sådant, då du älskar en annan.»

»Det skall hon ej fästa sig vid», sade Jack kyligt.

»Du är en tarflig, otrogen varelse», sade hon darrande af vrede. »Jag trodde dig vara en gentleman. Låt mig gå!»

»Nej», sade Jack. »Du skall höra mig först. Du blir nog ej missnöjd, om jag säger dig, att den flicka, jag nu älskar, är densamma, jag friade till för sex månader sedan; skillnaden är endast den, att jag trodde henne vara vinningslysten, hvilket jag funnit att hon icke är, och att hon verkligen älskar mig, ehuru hon icke med en min förrådade det då. Hennes namn är: Molly, den sötaste och raraste lilla flicka i världen. Molly, min älskling! Kan du förlåta mig?»

Hvilken kvinna skulle kunna motstå något sådant, motstå Jack, med sitt vackra ansikte, med sina af kärlek och lycka strålände ögon? Icke kunde Molly det, ty med ett lätt skri af glädje, öfverraskning och förvåning sprang hon i hans armar.

»Hvad, den blifvande lady Staines», utropade Jack. »Hvad tar du dig till, och hvad skall hans höghet, lorden, säga?»

»Oh, Jack», sade Molly, blickade rodnande upp i hans ansikte och log. »Jag har aldrig åträtt hans pänningar. Jag skulle blifvit en olycklig lady Staines.»